

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **M.K.**

skazanej z art. 234 kk

po rozpoznaniu zażalenia skazanej na zarządzenie zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 2 października 2012 r.

w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego, zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 19 stycznia 2010 r. na podstawie art. 437 k.p.k.

postanowił :
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku M. K.j o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w S., sygn. akt IX K Podstawą odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania był brak sporządzenia i podpisania tego pisma procesowego przez adwokata.

Rozstrzygnięcie to zaskarżyła M. K. kwestionując materiał dowodowy zebrany w toku procesu i prawidłowość przeprowadzonych czynności oraz podważając zasadność skazania jej za czyn, którego – według jej twierdzeń – nie popełniła.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie M. K. nie mogło zostać uwzględnione z przyczyn natury formalno-procesowej. Przypomnieć trzeba, że stosownie do dyspozycji art. 545 § 2 k.p.k. wnioski o wznowienie postępowania (o ile nie pochodzą od prokuratora) jest objęty przymusem adwokackim. Oznacza to bezwzględny obowiązek sporządzenia i podpisania tego pisma procesowego przez adwokata lub radcę prawnego, który to nakaz ustawowy ogranicza również Sąd Najwyższy i – poza wypadkami działania z urzędu (wynikającymi z okoliczności przewidzianych w art. 439 § 1 k.p.k.), a taki w tej sprawie nie zachodzi – nie zezwala na badanie sprawy w wyniku indywidualnej inicjatywy stron procesowych. W tej sprawie to wymaganie nie zostało spełnione albowiem obrońca wyznaczony z urzędu do zbadania akt i sporządzenia opinii w przedmiocie istnienia podstaw do wznowienia postępowania, wypowiedział się w tej kwestii negatywnie. Istnienie wskazanej powyżej przeszkody formalnej oraz jej efekt procesowy, a także brak ujawnionych przesłanek uzasadniających działanie z urzędu, uniemożliwiają ustosunkowanie się do argumentów skarżącej dotyczących faktycznej podstawy skazania i oceny znaczenia poszczególnych dowodów.

Wobec tego, że skarżąca nie wykazała, aby zakwestionowane zarządzenie dotknięte było jakąkolwiek wadą natury faktycznej lub prawnej, należało postanowić, jak na wstępie.